

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobce: **Mgr. A. P., Ph.D.**
bytem X
zastoupen Mgr. Štěpánem Janáčem, advokátem, se sídlem Na Poříčí
1041/12, Praha 1

proti

žalovanému: **nejvyšší státní tajemník**
se sídlem Jindřišská 967/34, Praha 1 – Nové Město

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2021, č. j. MV-76442-2/SR-2021,

takto:

- I. Návrh na změnu petitu spočívající v uložení povinnosti žalovanému zaplatit žalobci částku 185 000 Kč s příslušenstvím, se **n e p ř i p o u š t í**.
- II. Žaloba **s e z a m í t á**.
- III. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Státní tajemník v Ministerstvu vnitra (dále jen „státní tajemník“) rozhodnutím ze dne 26. 3. 2021, č. j. MV-189788-27/SST-2020, na základě § 168 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 162 odst. 4 písm. a) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění účinném do 31. 12. 2021 (dále jen „zákon o státní službě“) vyslovil, že žalobci nenáleží částka 185 000 Kč s příslušenstvím, jež měla představovat nevyplacený rozdíl předpokládané výše platu žalobce (resp. výše součtu jeho předpokládaných měsíčních platů), který by obdržel v případě, kdy by nedošlo k jím tvrzenému zamezení jeho kariérního postupu v rámci Ministerstva vnitra, a výši jeho platu (resp. výši součtu jeho měsíčních platů), který mu příslušel za období od 1. 1. 2017 do 1. 2. 2020 (dále „prvoinstanční rozhodnutí“ či „rozhodnutí státního tajemníka“). V odůvodnění svého rozhodnutí státní tajemník uvedl, že výtka, která byla žalobci udělena v souvislosti s neoznámením prodloužení jeho pobytu v rámci projektu EASO v Itálii v roce 2016 jeho tehdejší bezprostřední nadřízenou paní Bc. J. S., vedoucí oddělení pobytového správního řízení Střední Čechy, byla dle písemné zprávy prošetřovatele Ministerstva vnitra o průběhu a výsledcích prošetření podle § 7 odst. 1 nařízení vlády č. 145/2015 Sb., o opatřeních souvisejících s oznamováním podezření ze spáchání protiprávního jednání ve služebním úřadu, nevhodným postupem. Současně však bylo konstatováno, že se jednalo o ojedinělý jev ve vztahu k účastníku řízení a nelze jej považovat za šikanu, resp. bossing, jehož základním znakem je přetrvávání po delší dobu a opakování daného chování v určité frekvenci. Provinstanční správní orgán dále dovodil, že žalobce v průběhu řízení netvrdil, že by se účastnil výběrového řízení na obsazení služebního místa zařazeného ve vyšší než dosavadní (12.) platové třídě, přičemž konání výběrového řízení nebo vynikající výsledky ve službě jsou předpokladem pro zařazení zaměstnance na jiné služební místo dle § 49 zákona o státní službě. Skutečnost absolvování školení pro výkon služby v zahraničí přitom není skutečností způsobilou vést ke změně platové třídy. Absolvování předmětného školení tak nemělo a ani nemohlo mít vliv na platovou třídu, do které bylo zařazeno služební místo, na které byla zařazena státní zaměstnankyně Mgr. M. R. (k jejímu zařazení na jiné služební místo došlo na základě provedeného výběrového řízení). Ze služebních hodnocení vyplynulo, že žalobce dosahoval dostačujících výsledků. Stejného hodnocení dosahoval v letech 2015, 2016 i 2017, tedy i v letech před udělením předmětné výtky. Tato výtka nebyla ve služebních hodnoceních nikterak zmíněna, služební hodnocení za rok 2017 dokonce obsahuje návrh na zvýšení osobního příplatku žalobce. Udělená výtka tak neměla žádné účinky jdoucí k tíži žalobce, které by byly způsobitelné zasáhnout do jeho majetkové sféry. S ohledem na zjištěný skutkový stav pak nebylo lze důvodně očekávat zařazení na služební místo s vyšším platovým tarifem ani navýšení osobního příplatku jakožto součást platu.
2. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalobce podal odvolání, ve kterém uvedl, že žalovaný překročil lhůtu pro vydání rozhodnutí a uplynutí lhůty znemožňuje možnost uložení sankce. Žalobce dále namítal nedůvěryhodnost a nekompetentnost osob pracujících s žalovaným a jejich rozhodování o věcech, které jim nepřísluší. Poukazoval zejména na zrušení účasti žalobce na kurzu pro styčné důstojníky pro migraci a doklady, obsah kárného řízení, porušení rovného zacházení při výběrových řízeních a překážku na straně zaměstnavatele. Žalobce v odvolání uvedl, že výtkou a jednáním nadřízených osob mu byla zamezena účast na kurzu, nemohl se zúčastnit souvisejícího výběrového řízení, nebyla mu navýšena platová třída, a tedy nedošlo k navýšení jeho majetku o požadovaný rozdíl 185 000 Kč.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

3. Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí státního tajemníka potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný k odvolacím námitkám uvedl, že považuje za spekulativní tvrzení žalobce, že mu udělení písemné výtky znemožnilo účast na zahraničních misích a kariérní postup. K tvrzení žalobce, že nepřiznání požadované částky má povahu sankce, žalovaný uvedl, že státní tajemník řádně a poměrně podrobně odůvodnil, proč nelze požadovanou částku žalobci přiznat a proč nejde o sankci, přičemž žalovaný se s tímto odůvodněním ztotožňuje. Dále žalovaný konstatoval, že námitky týkající se kárného řízení a námitky týkající se jeho převedení na jiné služební místo považuje za bezpředmětné, neboť tato řízení již byla pravomocně ukončena. Neúčast na kurzu IPD v Holešově žalovaný rovněž hodnotil jako bezpředmětnou, neboť účast na jakémkoli kurzu nemohla být podmínkou pro účast ve výběrovém řízení a k odhlášení z kurzu žalovaný žádný důkaz nepředložil. Předpoklady pro účast ve výběrovém řízení jsou stanoveny v § 25 odst. 1 zákona o státní službě, resp. § 25 odst. 5 zákona o státní službě, pouze na základě skutečnosti, že se uchazeč neúčastnil jakéhokoliv školení, nebo že této osobě byla udělena výtka, neznamena, že by byl z účasti na výběrovém řízení vyloučen. Pokud se žalobce do výběrového řízení nepřihlásil, a nemohl tak být na služební místo ve vyšší platové třídě zařazen, nelze tuto skutečnost dávat k tíži služebního orgánu. Krom toho, na přijetí do služebního poměru, zařazení na služební místo a na jmenování na služební místo představeného není nárok. Nedodržení pořádkové lhůty pro vydání rozhodnutí pak nemohlo automaticky založit povinnost služebního orgánu přiznat žalobci požadovanou částku, ani její část, resp. prvoinstanční rozhodnutí zrušit (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2011, čj. 9 A 128/2010-33 či ze dne 23. 11. 2017, čj. 5 A 153/2017). Z předložených rozhodnutí kárné komise I. stupně zřízené v Ministerstvu vnitra a kárné komise II. stupně zřízené v Ministerstvu vnitra nevyplývá, že by tyto komise shledaly Bc. J.S. za nedůvěryhodnou, a proto nebyl důvod, aby služební orgán k tvrzením výše jmenovaných nepřihlížel. Tvrzení žalobce týkající se údajného rozkrývání způsobu práce korupční organizované skupiny na Ministerstvu vnitra považuje žalovaný za bezpředmětné pro posouzení této věci.
4. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkumu a zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.
5. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) na tomto místě uvádí, že žalobce jako žalovaného označil Ministerstvo vnitra, nicméně v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je podle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žalovaným ten správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal. V případě rozhodnutí služebního funkcionáře ve věcech služebních poměrů je pak žalovaným správním orgánem funkcionář, který ve věci rozhodl v posledním stupni (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2018, č. j. 1 As 110/2018-37, č. 3804/2018 Sb. NS). Tím je v posuzované věci náměstek ministra vnitra pro státní službu, s nímž také soud jako s žalovaným jednal. Pro úplnost městský soud dodává, že v řízeních o žalobách proti rozhodnutí správního orgánu neurčuje žalovaného žalobce svým tvrzením, nýbrž kogentně příslušná zákonná norma.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalované a replika žalobkyně

6. Městský soud předeseílá, že s ohledem na poněkud nepřehlednou a stále se opakující žalobní argumentaci, v níž žalobce směšuje problematiku kárného řízení, jeho převedení na jiné služební místo a otázku odměňování, vymezuje soud níže pro srozumitelnost ve stručnosti

okruhy těch žalobních námitek a jejich základní smysl, které jsou s ohledem na povahu napadeného rozhodnutí předmětem soudního přezkumu v nyní posuzované věci.

7. **Žalobce** předně shrnul, že mu nadřízená udělila neoprávněnou výtku a sdělila, že ho již do zahraničí nepustí. Žalobce rovněž uvedl, že mu bylo zrušeno školení pro styčné důstojníky (IPD) v Holešově, přičemž má za to, že absolvování tohoto školení je vážnou podmínkou kariérního postupu, který mu tím byl znemožněn. Proto se dožaduje proplacení částky 185 000 Kč. Správní řízení bylo zahájeno prakticky více než rok poté, co žalobce k uhrazení předmětné částky státního tajemníka vyzval. Vypořádáním námitek průtahů řízení se státní tajemník ani žalovaný ve správním řízení nijak nezabývaly. Přitom oba orgány měly vědět, že jsou příslušní ve věci rozhodnout a k průtahům v řízení tak nemuselo dojít.
8. Žalobce dále namítl, že ve správním řízení nebyla řádně projednána ani otázka porušení nařízení vlády č. 145/2015 Sb., o opatřeních souvisejících s oznamováním podezření ze spáchání protiprávního jednání ve služebním úřadu, ve znění účinném do 31. 7. 2023 (dále jen „nařízení vlády o ochraně oznamovatelů“), jež zakazuje postihovat oznamovatele mimo jiné formou nezasílání platu. Žalobce znovu upozornil na řízení vedené městským soudem pod sp. zn. 10 Ad 10/2020 a tam projednávaný obsah s tím, že z kroků žalovaného je zřejmé, že jsou obě rozhodnutí vydaná v nyní posuzované věci nezákonná nebo nicotná a jsou ovlivněna snahou o finanční, profesní a zdravotní likvidaci žalobce jakožto svědka protiprávního jednání v rámci organizace žalovaného. Žalovaný přivedl žalobce svým protiprávním jednáním do stavu hmotné nouze, přičemž na problematiku nezasílání výplaty byla upozorněna rovněž kárná komise, která následně měla dle žalobce požadovat po příslušném služebním orgánu vydání rozhodnutí ohledně nezasílání výplaty. Nezákonnost a šikanózní postup podle žalobce potvrzuje i skutečnost, že služební orgány dosud nerozhodly o jeho dalších nárocích ve výši 280 000 Kč v souvislosti s vysláním jeho osoby do Itálie v roce 2016.
9. **Žalovaný** ve svém vyjádření k žalobě ze dne 14. 10. 2021, č. j. MV-76442-5/SR-2021, odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a spisový materiál a uvedl, že námitek považuje za nedůvodné a neprokazující nezákonnost či nesprávnost žalobou napadeného rozhodnutí či řízení, jež mu předcházelo. Žalovaný považuje tvrzení žalobce, že mu udělením výtky byla znemožněna účast na zahraničních misích a kariérní postup, za spekulativní, neboť se zakládá pouze na domněnkách žalobce, že by v případě neudělení této výtky byl zařazen na služební místo ve vyšší platové třídě. Tvrzení žalobce, že mu byla znemožněna účast ve výběrovém řízení na služební místo ve vyšší platové třídě vzhledem k jeho odhlášení ze školení pořádaného v Holešově, pak žalovaný považuje za mylné, neboť účast na školení nemůže být podmínkou pro účast ve výběrovém řízení na služební místo. K nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí žalovaný uvádí, že tato skutečnost nemůže automaticky založit povinnost služebního orgánu přiznat žalobci požadovanou částku, ani její část. Nepřiznání požadované částky pak dle žalovaného nelze vnímat jako postih žalobce, rozhodnutí byla řádně odůvodněna a další dokazování považuje žalovaný za nadbytečné.
10. **Žalobce** podáním ze dne 5. 11. 2021 namítl věcnou nepřislušnost městského soudu, neboť se jedná o věc ve věcné příslušnosti Obvodního soudu pro Prahu 7 ve smyslu náhrady škody a dále v replice ze dne 30. 11. 2021 prohloubil námitku uplatněnou v žalobě a uvedl, že školení styčných důstojníků v Holešově je v principu, fakticky a prakticky součástí povinností k naplnění účelu a smyslu výkonu služby v rámci daného služebního místa ve vyšší platové třídě. Dané služební místo souvisí s prací styčných důstojníků a školení v Holešově je nezbytným předpokladem pro výkon souvisejících služeb v zahraničí. Bez tohoto školení

není fakticky ani možné vyslat osobu ve služebním poměru na zastupitelský úřad apod. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že všechny osoby pracující na daných místech tento kurz absolvovaly. V této souvislosti žádá soud o opatření důkazu v podobě seznamu osob na daných služebních místech bez absolvování školení, neboť absence těchto podkladů dle názoru žalobce prokazují jeho tvrzení.

III. Ústní jednání

11. Na ústním jednání dne 27. 5. 2024 žalobce předně odkázal na žalobu. Poté obsáhle rozvedl argumentaci ve věci uplatněné námitky nedostatku pravomoci zdejšího soudu věc rozhodnout, přičemž odkázal na usnesení kompetenčního senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2022, čj. Konf 28/2021-8, které přiložil k důkazu a navrhl napadené rozhodnutí zrušit z důvodu nicotnosti. Současně v závěrečné řeči navrhl rozšíření žalobního petitu o výrok ukládající žalovanému povinnost zaplatit mu částku 185 000 Kč s příslušenstvím. Nad rámec dosavadních žalobních tvrzení žalobce uplatnil námitku zmatečnosti rozhodnutí z důvodu, že správní řízení bylo vedeno jako řízení z moci úřední a nikoli jako řízení návrhové. V této souvislosti žalobce tvrdí, že řízení bylo zahájeno doručením jeho žaloby k Obvodnímu soudu pro Prahu 7, k čemuž poukázal na usnesení IV. senátu Ústavního soudu ze dne 25. 9. 1997, sp. zn. IV. ÚS 28/97. Podle žalobce se lze rovněž domnívat, že ve věci je dána překážka věci zahájené, neboť zahájily-li správní orgány řízení z úřední povinnosti podle § 46 správního řádu, jde zřejmě o jiné řízení než o řízení, které bylo vedeno před Obvodním soudem pro Prahu 7 pod sp. zn. 10 C 272/2020 a jež prvně uvedenému časově předchází. Žalobce dále poukázal na Směrnici Evropského parlamentu a Rady EU 2019/1937 ze dne 23. 10. 2019, o ochraně osob a zákon č. 171/2023 Sb., o ochraně oznamovatelů a k tomu uvedl, že se nachází v postavení oznamovatele (tzv. *whistleblower*) a nevyplacení požadované částky, resp. průtahy s jejím nevyplacením, resp. vedení řízení z úřední povinnosti, představovaly tzv. odvetné opatření ve smyslu citovaných právních předpisů. K tomu navrhl provedení důkazu rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 1. 6. 2023, čj. 12 C 211/2021-168, zejména, ale nejen, bodem 29. tohoto rozsudku.
12. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na písemné vyhotovení svého vyjádření založené ve spise. Ve své závěrečné řeči se vyjádřil k meritu věci. K argumentaci žalobce, že nevyplacení škody mělo představovat tzv. odvetné opatření, žalovaný toliko uvedl, že v rámci řízení bylo prokázáno, že žalobce na jím požadovanou částku nárok neměl, a již jen proto její nevyplacení nemůže být považováno za tzv. odvetné opatření ve smyslu zákona o ochraně oznamovatelů. Nad rámec poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Ads 440/2015 a nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2401/22, jež se zabývaly jiným finančním nárokem téhož žalobce a k uplatněné námitce ve vztahu k ochraně oznamovatelů oba soudy dovodily, že žalobce v postavení oznamovatele (tzv. *whistleblowera*) nebyl. K předloženému rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 1. 6. 2023, čj. 12 C 211/2021-168, žalovaný uvedl, že tento se postavením žalobce jako oznamovatele věcně nezabýval.
13. Městský soud při přezkoumávání napadeného rozhodnutí vycházel z podkladů a listin obsažených ve správním spise, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Důkazy, které žalobce přiložil k žalobě, a které byly součástí správního spisu, proto soud k důkazu neprovedl. Soud k důkazu rovněž neprovedl žalobcem předložené rozsudky Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, když jimi měla být podpořena právní argumentace

žalobce a k právním otázkám se dokazování neprovádí. Soud k důkazu provedl rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 1. 6. 2023, čj. 12 C 211/2021-168, a to v rozsahu v jakém se týkal posouzení žalobce jako oznamovatele ve smyslu zákona č. 171/2023 Sb., o ochraně oznamovatelů.

14. Dokumenty prokazující účast žalobce na programu EASO (European Asylum Support Office) v Itálii v době od 20. 1. do 22. 4. 2016, konkrétně přípis tohoto úřadu ze dne 7. 1. 2016, čj. EASO/COS/2016/010, a přípis ze dne 23. 2. 2016, čj. EASO/COS/2016/206 soud k důkazu neprovedl z důvodu nadbytečnosti, když účast žalobce na tomto programu v daném období není mezi účastníky sporná. Email ze dne 7. 1. 2016, 11:11, od odesílatele: B. M., kterým byl žalobce společně s desítkou dalších osob, kteří byli nominováni na výjezdy do hotspotů, osloven s nabídkou k účasti na kurzu v Holešově, z důvodu nepřipustnosti (viz blíže bod [26.] tohoto rozsudku).
15. Návrhy na opatření a provedení důkazů v podobě seznamu osob na daných služebních místech bez absolvování zmíněného školení v Holešově, seznamu osob, které nejprve daný kurz absolvovaly a následně povýšily, seznamu osob, které nejprve povýšily a poté absolvovaly kurz, seznamu osob, které kurz absolvovaly před vysláním do zahraničí, seznamu osob, které kurz absolvovaly po vyslání do zahraničí, soud s ohledem na právní posouzení věci zamítl pro nadbytečnost. Navrhované výslechy svědků státního tajemníka v Ministerstvu vnitra RNDr. J. P., bývalého státního tajemníka v Ministerstvu vnitra Mgr. J. K., náměstka ministra vnitra pro státní službu doc. JUDr. P. H., Ph.D., prošetřovatele Ministerstva vnitra Mgr. J. P., lékaře Ministerstva vnitra MUDr. K. S., lékaře MUDr. J. L., Ing. J. P., předsedkyně kárné komise I. stupně JUDr. I. P., předsedkyně kárné komise II. stupně Mgr. I. H., A. K., tehdejšího ministra vnitra J. H., tehdejšího náměstka JUDr. Ing. J. N., ředitelku odboru azylové a migrační politiky Mgr. Et Mgr. P. N., příslušného pracovníka ze školícího střediska v Holešově (pozn. soudu blíže neidentifikovaného) soud k důkazu neprovedl, neboť se týkaly otázek, které se míjejí s předmětem tohoto řízení.

IV. Posouzení žaloby

16. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že žaloba je nedůvodná.
17. Soud na úvod poznamenává, že od vydání žalobkyní napadeného rozhodnutí se změnilo označení žalovaného. Zatímco v době podání žaloby byl žalovaný zákonem o státní službě označen jako *náměstek ministra vnitra pro státní službu*, novelou tohoto zákona provedenou zákonem č. 384/2022 Sb., došlo s účinností od 1. 1. 2023 ke změně v tom, že dosavadní náměstek ministra vnitra pro státní službu je ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona *nejvyšším státním tajemníkem*. Soud proto v tomto rozsudku označil žalovaného jako *nejvyššího státního tajemníka*, s tím ovšem, že se jedná o stále stejný subjekt.
18. Městský soud v Praze se nejprve zabýval námitkou žalobce týkající se věcné nepřislušnosti, a zda má pravomoc věc rozhodnout dle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Jedná se o žalobu proti rozhodnutí náměstka ministra vnitra pro státní službu (služebního orgánu). Soud má za to, že jde o rozhodnutí v oblasti veřejné správy, konkrétně ve věci služebního poměru žalobce dle § 10 odst. 2 zákona o státní službě, protože služební orgány rozhodovaly o částce představující nevyplacený rozdíl výše platu žalobce, kterou by obdržel v případě kariérního

postupu. Žalobce v Ministerstvu vnitra vykonával státní službu, která je vztahem veřejnoprávním. V souladu s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 2019, sp. zn. 21 Cdo 269/2018 platí, že zákon o státní službě nestanoví, jaká pravidla mají platit pro rozhodování ve věcech státní služby, které nejsou předmětem výčtu uvedeného v ustanovení § 159 odst. 1 ani § 159 odst. 2 tohoto zákona, a které tedy nelze zařadit ani mezi případy, na které se výslovně zvláštní ustanovení o řízení ve věcech služby vztahují, ani mezi případy, pro které je naopak použití těchto ustanovení (a ustanovení správního řádu o správním řízení) výslovně vyloučeno. Na základě shora uvedeného však nelze mít pochybnosti o tom, že i v těchto věcech státní služby služební orgán vystupuje vůči státním zaměstnancům ve vrchnostenském (mocenském) postavení, ze kterého vyplývá působnost správního řádu, neboť jsou splněny podmínky ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, podle kterého tento zákon upravuje postup orgánů moci výkonné, orgánů územních samosprávných celků a jiných orgánů, právnických a fyzických osob, pokud vykonávají působnost v oblasti veřejné správy. Rovněž v těchto případech se tedy jedná o postupy směřující k vydání rozhodnutí o právech a povinnostech státních zaměstnanců (o jejich založení, změně nebo zrušení) ve smyslu ustanovení § 9 zákona č. 500/2004 Sb. Jak rovněž uvedl Nejvyšší správní soud (dále též „kasační soud“) v rozsudku ze dne 14. 5. 2024, č. j. 8 Ads 53/2024-29, odkaz na zákoník práce v § 124 odst. 1 věta první zákona o státní službě, podle něhož se odpovědnost služebního úřadu za škodu vzniklou státnímu zaměstnanci řídí zákoníkem práce, je odkazem hmotněprávním. Tento odkaz stanoví rozhodné hmotné právo, avšak současně nekonstatuje nic o procesním řešení a ani nevylučuje, že by se v případě náhrad újmy státním zaměstnancům nejednalo o věc státní služby. Obdobnou argumentaci lze vztáhnout např. též k odměňování státních zaměstnanců. O tom, že se procesně rozhoduje v řízení ve věcech služby a podpůrně podle správního řádu, není s ohledem na znění § 159 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě pochyb. Na tom nic nemění, že podle § 144 odst. 1 zákona o státní službě se odměňování státních zaměstnanců také řídí zákoníkem práce, není-li stanoveno jinak. Na povaze tohoto vztahu nemůže ničeho změnit ani pozdější ukončení výkonu státní služby, neboť vždy jde o otázku náhrady škody vyplývající z porušení povinnosti žalovaného za trvání služebního poměru žalobce. K rozhodnutí je proto příslušný ten služební orgán, jehož příslušnost byla dána na počátku (v době vzniku nároku), a který je podle § 10 odst. 2 zákona o státní službě příslušný k rozhodnutí ve věcech služebního poměru. Tato jeho pravomoc je založena existencí samotného služebního poměru a nezaniká ani ukončením služebního poměru, stejně jako se změnou těchto okolností nemění ani povaha předmětných práv a povinností (srov. usnesení zvláštního senátu podle zákona č. 131/2002 Sb. ze dne 7. 4. 2022, čj. Konf 7/2021-30, č. 4357/2022 Sb. NSS a v něm citované usnesení městského soudu ze dne 22. 1. 2021, čj. 23 Co 415/2020-35, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2024, čj. 8 Ads 71/2023-88 či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 2019, sp. zn. 21 Cdo 269/2018). Poukazoval-li žalobce při ústním jednání soudu na usnesení zvláštního senátu podle zákona č. 131/2002 Sb. ze dne 23. 6. 2022, čj. Konf 28/2021-8, č. 4373/2022 Sb. NSS, soud uvádí, že v odkazované právní věci se jednalo o skutkově odlišnou situaci, když žadatelem nároku (nárok na zaplacení jednorázového odškodnění za úmrtí manžela při výkonu služby) nebyl (a z povahy věci ani být nemohl) státní zaměstnanec ani bývalý státní zaměstnanec, ale třetí osoba, konkrétně pozůstalá manželka zesnulého státního zaměstnance.

19. Vzhledem k místy hůře srozumitelné a repetitivní argumentaci, a i s ohledem na rozsah žaloby a následných podání, městský soud dále zdůrazňuje, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že je soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tuto obsáhle vyvrátit, neboť úkolem soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní

argumentace (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19).

20. Soud také musí na tomto místě upozornit, že služební orgány posuzovaly v napadeném rozhodnutí toliko otázku nároku žalobce na zaplacení částky 185 000 Kč jako náhrady škody vzniklé mu v období od 1. 1. 2017 do 1. 2. 2020 v souvislosti s tvrzeným znemožněním kariérního postupu. Služební orgány se proto v napadeném rozhodnutí nemohly zabývat skutečnostmi vztahujícími se ke kárným řízením nebo k nezákonnosti převedení žalobce na jiné služební místo, neboť tyto otázky jsou řešeny v příslušných řízeních, zejména v žalobcem odkazovaném řízení vedeném městským soudem pod sp. zn. 10 Ad 10/2020. Rovněž ani soud není příslušný jakkoli se vyjadřovat k zákonnosti kárných řízení a k převedení žalobce na jiné služební místo, když tyto skutečnosti nejsou předmětem nyní posuzované věci.
21. Tvrdí-li žalobce, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval tím, že služební orgány o žádosti žalobce rozhodly po více než roce od doby podání žádosti, městský soud uvádí, že přestože by nevypořádání a nezabývání se s určitou odvolací námitkou mohlo vést k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, je zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost vyhrazeno jen těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Městský soud konstatuje, že napadené rozhodnutí výše popsány vadami netrpí, přičemž délka řízení sama o sobě nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Prodlení s vydáním rozhodnutí ve věci samé, případně zahájení správního řízení až na základě usnesení soudu není vadou řízení odůvodňující zrušení napadeného rozhodnutí. Kromě toho po postoupení věci Obvodním soudem pro Prahu 7 v měsíci listopadu 2020 již rozhodly služební orgány v zásadě bez zbytečného odkladu. Pro úplnost městský soud uvádí, že spočívala-li by jediná vada napadeného rozhodnutí v opožděnosti jeho vydání, pak by tuto vadu nebylo možné napravit zrušením rozhodnutí a navrácením věci žalovanému, neboť takový postup by vedl pouze k dalšímu prodloužení správního řízení, a tedy k dalším případným průtahům. Městský soud s ohledem na výše uvedené důvodnost této námítky neshledal.
22. Relevantní žalobní námitky tak lze zjednodušeně identifikovat tak, že v důsledku udělené výtky a zamezení absolvování kurzu IPD v Holešově mu byl znemožněn kariérní postup na služební místo s vyšším finančním ohodnocením, v důsledku čehož přišel o částku spočívající v rozdílu mezi stávajícím a platem, na který by měl nárok, nebyl-li by v kariérním postupu omezen. V této souvislosti soud připomíná, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na zásadě, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta jedné ze stran sporu (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2132/2011 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2022, č. j. 8 Azs 94/2022-30).
23. Soud proto předestírá, že shora shrnuté k věci relevantní námitky žalobce vypořádává v míře obdobné míře obecnosti, v jaké byla žalobcova argumentace vznesena.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

24. Ze správního spisu soud proto ověřil, že v rámci oznámení o zahájení řízení dne 28. 12. 2020, čj. MV-189788-3/SST-2020, prvoinstanční správní orgán současně žalobce vyzval, aby doplnil svá tvrzení ve výzvě k zaplacení částky 185 000 Kč tak, „aby doplnil, resp. upřesnil svá tvrzení ohledně formy kariérního postupu, který by se v případě neudělení písemné výtky byl uskutečnil, tedy např. jakých výběrových řízení se žalobce v předmětném období účastnil a na jaké služební místo by byl dle svého tvrzení zařazen, či jaké jiné právní skutečnosti by byly dle tvrzení žalobce v období od 1. 1. 2017 do 1. 2. 2020 nastaly a přivodily zvýšení jeho platu o 5 000 Kč měsíčně, avšak jejich realizace byla udělenou písemnou výtkou znemožněna, a aby označil důkazy na podporu těchto svých tvrzení“. V podání ze dne 20. 12. 2020 k tomu žalobce uvedl, že před udělením výtky byl zapsán na školení pro výkon služby v zahraničí v Holešově. Bc. S. v souvislosti s udělenou výtkou mu měla školení zrušit a z kurzů v Holešově odhlásit. Přitom tento kurz je jeden z podmínek pro zařazení do vyšší platové třídy, o čemž svědčí například případ jeho bývalé kolegyně M. R. Služební orgán prověřil způsob výběru státních zaměstnanců pro výkon státní služby v zahraničí a skutečnosti, zda se žalobce měl zúčastnit školení v Holešově a z tohoto byl odhlášen vedoucí oddělení pobytového správního řízení Střední Čechy, Bc. J. S. Bc. S. v odpovědi na tuto výzvu (dopisy ze dne 27. 1. 2021 a dne 17. 2. 2021) uvedla, že na vyslání na zahraniční služební cestu, které se v minulosti zúčastnil žalobce i Mgr. R., nebyl žádný právní nárok vyplývající ze služebního ani jiného zákona. Dále uvedla, že žalobce nebyl v rozhodné době a ani nikdy poté nominován oddělením zahraničních a evropských záležitostí na „Bezpečnostní školení pro zaměstnance MVČR vysílané do zemí zasažených migrační krizí“, které probíhalo v Holešově. Současně však absolvování tohoto školení nemělo a nemá žádný vliv na výši příjmu státního zaměstnance ani na zařazení do vyšší platové třídy. Žalobce se o jinou pracovní pozici v rámci odboru azylové a migrační politiky nikdy neucházel ani se v souladu se zákonem o státní službě nehlásil do výběrových řízení. Následně bylo přistoupeno k vydání prvoinstančního rozhodnutí, jehož obsah soud shrnuje v bodě [1.] výše.
25. Soud dále ověřil, že žalobce již v průběhu odvolacího právního řízení uplatnil své tvrzení o tom, že sdělení Bc. S. je nepravdivé, a že z kurzu v Holešově jí byl odhlášen. Toto tvrzení však ničím nedoložil, přestože tak dle svého tvrzení učiněného v odvolání ze dne 2. 4. 2021 učinit mohl. Podle § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „správní řád“), který se v souladu s § 160 zákona o státní službě přiměřeně aplikuje i na řízení ve věcech služby, přitom účastníky stíhá povinnost na podporu svých tvrzení označit důkazy. Neprokázal-li žalobce své tvrzení v rámci probíhajícího správního řízení, jeho oponentní argumentace k vyjádření Bc. S. zůstává toliko v rovině tvrzení, přičemž související skutková zjištění nasvědčují tomu, že žalobce na kurz ani nebyl přihlášen. Přitakal-li za takového skutkového stavu prvoinstanční správní orgán tvrzení Bc. S., že žalobce z kurzu neodhlásila, neshledává soud tento postup nesprávným.
26. Již v rozsudku ze dne 28. 3. 2007, čj. 1 As 32/2006-99, č. 1275/2007 Sb. NSS Nejvyšší správní soud konstatoval, že ačkoli soud samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění správních orgánů, soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Proto také důkazní aktivita soudu je doplňkovou, nikoli dominantní, činností, když dokazování ve své celistvosti provádí správní orgán (shodně též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, čj. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Nenavrhoval-li žalobce důkazy k prokázání svých tvrzení o tom, že byl na kurz přihlášen již v rámci správního řízení, ačkoli tak učinit mohl, nelze tento nedostatek jeho procesní aktivity ve správním řízení dohánět v přezkumném řízení soudním. Proto soud zamítl provedení důkazu emailem ze dne 7. 1. 2016, 11:11, od odesílatele: B. M. Pro

úplnost soud doplňuje, že ačkoli byl tento email součástí žalobních příloh, z tvrzení žalobce ani nevyplývalo k prokázání jakého konkrétního tvrzení, byl žalobcem navržen.

27. Podle § 124 odst. 1 zákona o státní službě *odpovědnost služebního úřadu za škodu vzniklou státnímu zaměstnanci se řídí zákoníkem práce. Vnitřním předpisem se pro tyto účely rozumí služební předpis. Zabezpečení státního zaměstnance při služebním úrazu nebo nemoci z povolání se řídí zákoníkem práce.*
28. Podle § 265 odst. 1 zákoníku práce *zaměstnavatel je povinen nahradit zaměstnanci škodu, která mu vznikla při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním porušením právních povinností nebo úmyslným jednáním proti dobrým mravům.*
29. Podle § 268 odst. 1 zákoníku práce *zaměstnavatel je povinen nahradit zaměstnanci skutečnou škodu. Jde-li o škodu způsobenou úmyslně, může zaměstnanec požadovat rovněž náhradu ušlého zisku.*
30. Podle § 16 odst. 1 zákoníku práce *zaměstnavatelé jsou povinni zajišťovat rovné zacházení se všemi zaměstnanci, pokud jde o jejich pracovní podmínky, odměňování za práci a o poskytování jiných peněžitých plnění a plnění peněžité hodnoty, o odbornou přípravu a o příležitost dosáhnout funkčního nebo jiného postupu v zaměstnání.*
31. Podle § 17 zákoníku práce *právní prostředky ochrany před diskriminací v pracovněprávních vztazích upravuje antidiskriminační zákon.*
32. Předpokladem obecné odpovědnosti služebního úřadu je vznik škody na straně státního zaměstnance při plnění služebních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním, porušení právních povinností (popř. úmyslné jednání proti dobrým mravům) ze strany kohokoliv, tedy služební úřad odpovídá za porušení povinností nejen ze své strany a svých zaměstnanců, ale za porušení právních povinností kterýmkoliv dalším právním subjektem, tj. třetí osobou a příčinná souvislost mezi vznikem škody a porušením právních povinností. Služební úřad je povinen uhradit státnímu zaměstnanci skutečnou škodu a v případě úmyslně způsobené škody i škodu jinou, tedy ušlý zisk. (srov. BĚLINA, Miroslav. § 124 Odpovědnost služebního úřadu za škodu a zabezpečení státního zaměstnance při služebním úrazu nebo nemoci z povolání. In: PICHRT, Jan aj. Zákon o státní službě. Komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer.)
33. Žalovaný v napadeném rozhodnutí i státní tajemník v prvoinstančním rozhodnutí popsali veškeré skutkové okolnosti, které vzali za prokázané a které považovali za rozhodné pro posouzení věci. Stejně tak uvedli rozhodnou právní úpravu a správně ji interpretovali a aplikovali na zjištěný skutkový stav. Ze správního spisu vyplynulo, že správní orgány prověřovaly tvrzení žalobce o nerovném zacházení spočívajícím v úmyslném znemožnění jeho účasti na školení v Holešově, a to i přesto, že dospěly ke správnému právnímu závěru, že samotná účast na tomto školení nezakládá právní nárok na zařazení státního zaměstnance do vyšší platové třídy, a tedy ji nelze považovat za právně relevantní příčinu žalobcem tvrzené škody. Tvrdil-li žalobce, že mu byla účast na školení znemožněna ze strany jeho nadřízené Bc. S., zůstala tato tvrzení ve správním řízení neprokázána, když v řízení nebylo ani prokázáno, že by se žalobce k účasti na školení v Holešově přihlásil, natož, že by na něj byl nominován (a poté odhlášen). Tvrdil-li žalobce ve svém odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí, že se nejednalo o školení s názvem „Bezpečnostní školení pro zaměstnance MVČR vysílané do zemí zasažených migrační krizí“, nijak nekonkretizoval, o jaké jiné školení se mělo jednat. Tyto pochybnosti nijak neodstranil ani v podané žalobě, ve

kteřé opětovně toliko v obecné míře namítá, že mu nadřízená „udělila výtku a sdělila, že mě již do zahraničí nepustí a ruší mi školení pro styčné důstojníky (IPD) v Holešově“. Pokud jde o samotné udělení výtky a z ní dovozované nerovné zacházení spočívající ve znemožnění účasti na školení, soud uvádí, že i touto otázkou se správní orgány v žalobě předcházejícím řízení zabývaly a na základě řádně zjištěného skutkového stavu dospěly k relevantnímu závěru, že udělení výtky nemělo žádné účinky jdoucí k tíži žalobce, které by byly způsobitelné zasáhnout do jeho majetkové sféry.

34. Podle § 49 odst. 1 zákona o státní službě platí, že *státní zaměstnanec se zařadí na jiné služební místo na základě výsledku výběrového řízení na obsazení volného služebního místa.*
35. Podle § 49 odst. 2 zákona o státní službě platí, že *státní zaměstnanec se zařadí se svým souhlasem na jiné služební místo v témže služebním úřadě ve stejném oboru služby, zařazené ve stejné nebo nižší platové třídě, jako je dosavadní služební místo, splňuje-li předpoklady a požadavky stanovené pro jiné služební místo a dohodne-li se na zařazení písemně služební orgán s novým bezprostředně nadřízeným představeným, nebo se stávajícím bezprostředně nadřízeným představeným, jde-li o služební místo, které je v podřízenosti stejného bezprostředně nadřízeného představeného; pokud podle 2 po sobě jdoucích služebních hodnocení dosahoval ve službě vynikajících výsledků, lze státního zaměstnance zařadit i na služební místo zařazené v platové třídě o 1 platovou třídu vyšší, než je dosavadní služební místo.*
36. Prvoinstanční správní orgán ve svém rozhodnutí správně poukázal na to, že předpokladem zařazení státního zaměstnance do vyšší platové třídy je jeho účast na výběrovém řízení na toto jiné služební místo (odst. 1 cit. § 49 zákona o státní službě) nebo podnět nadřízeného státního zaměstnance k zařazení na takovéto jiné služební místo, dosahoval-li příslušný podřízený státní zaměstnanec vynikajících výsledků (odst. 2 cit. § 49 zákona o státní službě).
37. Soud k uvedenému doplňuje, že za právně relevantní příčinu vzniku žalobcem tvrzené škody by pak v teoretické rovině mohlo být považováno, pokud by došlo k nerovnému zacházení s žalobcem v rámci jeho účasti na vyhlášeném výběrovém řízení, případně při služebním hodnocení. Žádnou takovou skutečnost ovšem žalobce netvrdí a netvrdil ani ve správním řízení.
38. Žalobcem tvrzené znemožnění účasti na školení v Holešově takovou právně relevantní příčinou být nemůže, neboť žádný právní předpis zařazení do vyšší platové třídy touto skutečností nepodmiňuje. V řízení nebylo ani prokázáno, že by šlo o „nepísané“ pravidlo. Žalobci lze v této souvislosti pouze částečně přisvědčit v tom, namítá-li, že předchozí absolvování školení v Holešově mohlo být „nepísaným“ předpokladem pro vyslání zaměstnance odboru OAMP MVČR jako národního experta EASO, neboť cílem „Bezpečnostního školení pro zaměstnance MVČR vysílané do zemí zasažených migrační krizí“ konané v Holešově byla příprava na jejich působení v zahraničí (srov. vyjádření vedoucí oddělení pobytového správního řízení Střední Čechy, Bc. J. S. z 22. 2. 2021). Ani případná nominace či následné vyslání do EASO ovšem neměly vliv na služební zařazení státní zaměstnanců odboru azylové a migrační politiky či jejich odměňování, když vyšší platová třída je spojena toliko s příslušným služebním místem. Skutečnost, že by žalobce žádal o zařazení na služební místo s vyšší platovou třídou, žalobce netvrdí.
39. Pro úplnost věci soud doplňuje, že bylo-li přáním žalobce být vyslán jako národní expert EASO, vlastní aktivitou měl vyvinout snahu o zařazení do oddělení styčných pracovníků OAMP MVČR, když právě z tohoto oddělení byli v době po roce 2016 zaměstnanci nominováni, případně vysíláni na pozice národních expertů do zahraničí. Neučinil-li tak,

nemůže jít k tíži služebního orgánu, že nominován nebyl, a to zvláště za situace, kdy oddělení pobytového správního řízení již nebylo po pominutí migrační krize v roce 2016 s nabídkou na nominaci pracovníků na pozici národních expertů oslovováno. Ze stejného důvodu nelze Bc. S. *a priori* činit odpovědnou za „odhlášení“ či „nepřihlášení“ žalobce na toto školení.

40. Předpoklady pro vznik odpovědnosti služebního úřadu za vznik škody tvrzené žalobcem tak dány nejsou. Skutečnost, že se žalobce nezúčastnil školení, nepředstavuje porušení právních povinností ze strany služebního úřadu a jeho zaměstnanců při plnění služebních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním. Soud zde rovněž pro úplnost upozorňuje, že pokud se žalobce domníval, že mu byla nezákonně odepřena účast na jednom konkrétním školení, mohl využít právní ochrany proti nezákonnému zásahu. Jak uvedl kasační soud v rozsudku ze dne 13. 1. 2023, č. j. 4 As 272/2022-24, *podstatou činnosti správního soudu v obdobných případech je projednat a rozhodnout na základě žalobního návrhu případ vzešlý z konkrétních skutkových okolností podle platné právní úpravy*. Nejvyšší správní soud zde také potvrdil, že *stejně tak je nepochybné, že je to správní orgán, kdo rozhoduje o tom, zda se jeho zaměstnanec zúčastní požadovaného školení za účelem prohloubení vzdělání, ať se jedná o zaměstnance zařazeného mimo výkon služby či nikoli*. V posuzovaném případě proto městský soud neshledal, že by kvalifikačním předpokladem pro kariérní postup žalobce byla účast na školení IPD v Holešově.
41. Domnívá-li se žalobce, že kroky žalovaného jsou vedeny snahou o jeho likvidaci z důvodu jím podaného trestního oznámení na služební orgán, soud uvádí, že v napadeném rozhodnutí se žalovaný zabýval i touto otázkou, a to na str. 9 až 10. Soud s žalovaným souhlasí, že správními orgány zjištěný skutkový stav nenásvědčuje žalobcem předesírané situaci, tedy, že by neúčast žalobce na kurzu IPD v Holešově (či nezařazení na služební místo s vyšším platovým tarifem) jakkoli souvisela s trestním oznámením podaným žalobcem. Soud poznamenává, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, nebo ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47) v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále opakovat již jednou vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry správních orgánů; panuje-li mezi názorem soudu a odůvodněním napadeného rozhodnutí shoda, není důvod, proč by na něj rozsudek nemohl v podrobnostech odkázat. Proto v této souvislosti odkazuje na str. 9 až 10 napadeného rozhodnutí, s nímž se ztotožňuje.
42. Argumentace žalobce týkající se kárného řízení, převedení na jiné služební místo, ovlivňování lékaře či ovlivňování policejního vyšetřování ze strany prošetřovatele Mgr. P. stejně jako nezaplacení několika platů nijak s předmětem tohoto řízení nesouvisí, má místo v řízení o převedení žalobce na jiné služební místo, případně pak v rámci kárného řízení, nikoliv však v nyní posuzované věci. Městský soud dále zdůrazňuje, že otázka, zda byl žalobce v roce 2016 nesprávně odměněn za vyslání do Itálie jako národní expert či v rámci služební cesty, resp. zda byl v této souvislosti vystaven nátlaku, není předmětem tohoto řízení. Soud opakuje, že v rámci správního řízení byla řádně přezkoumávána a v obou rozhodnutích správních orgánů přehledně a podrobně rozvedena i otázka případného nerovného zacházení s žalobcem a na základě řádně shromážděných důkazů zjištěno a podrobně a přiléhavě zdůvodněno, že k nerovnému zacházení nedošlo. I v tomto rozsahu soud odkazuje na odůvodnění obou správních rozhodnutí, k čemuž dodává, že na obě rozhodnutí je ve správním právu pohlíženo jako na jeden celek.
43. Nad rámec shora uvedeného soud dodává, že již v rozsudku sp. zn. 10 Ad 10/2020 městský soud ve vztahu ke kárnému řízení, jehož klíčovou otázkou byl rovněž skutek nenastoupení

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

žalobce na nové služební místo, uzavřel, že vedení tohoto řízení i uznání žalobce vinným bylo oprávněné a že z ničeho nevyplývá, že by bylo vedeno tendenčně, šikanózně či s úmyslem žalobce poškodit jakousi „odvetou“ za jeho aktivitu co se týče odměňování národních expertů, a že by tak vůči žalobci z tohoto důvodu mělo být postupováno v rozporu s § 1 nařízení vlády ochrany oznamovatelů. Rozsudek městského soudu sp. zn. 10 Ad 10/2020 byl následně přezkoumán a potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2022, č. j. 4 Ads 440/2021-105, přičemž ústavní stížnost proti tomuto rozhodnutí kasačního soudu byla usnesením Ústavního soudu ze dne 4. 10. 2022, sp. zn. IV. ÚS 2401/22, odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost. Tyto závěry pak přiměřeně platí i pro nyní posuzovanou věc. Ze správního spisu ani v tomto případě nevyplývá, že by nevyplacení žalobcem požadované částky mělo být „odvetou“ za jeho předchozí aktivitu ve věci odměňování národních expertů, ale toliko logickým důsledkem nenaplnění hmotněprávních podmínek pro přiznání jím požadovaného nároku.

44. K námitce směřující do způsobu vedení správního řízení uplatněné poprvé při soudním jednání dne 27. 5. 2024 soud uvádí, že se jedná o námitku, jež nemá žádný předobraz v uplatněných žalobních námitkách, a byla tak uplatněna po lhůtě uvedené v § 71 odst. 2 věte třetí s. ř. s. Uplatňuje-li žalobce existenci překážky zahájeného řízení (*litispendence*) soud uvádí, že ze správního spisu je zcela zřejmé, že řízení, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, je řízením, jehož obsahem je posouzení nároku na zaplacení částky 185 000 Kč jako náhrady škody spočívající v rozdílu mezi platem, jehož žalobce dosáhl v období od 1. 1. 2017 do 1. 2. 2020 a platem, jehož by dosáhl, pokud by nedošlo k porušení povinností žalovaného. Toto řízení je jediným řízením, jež je o nároku žalobce na zaplacení částky 185 000 Kč vedeno. Překážka věci zahájené není dána.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

45. Městský soud neseznal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
46. Výrokem I. městský soud nepřipustil rozšíření žalobního návrhu o výrok o uložení povinnosti žalovanému zaplatit částku 185 000 Kč s příslušenstvím z důvodu, že takovýto výrok není v řízení o přezkum rozhodnutí žalovaného přípustný. Podle § 65 s. ř. s. totiž platí, že žalobou proti rozhodnutí se lze domáhat *zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak*. Soud dodává, že právní zástupce žalobce požadavek na rozšíření petitu sdělil soudu v rámci přednesu závěrečné řeči a setrval na něm i poté, co byl soudem poučen o jeho nepřipustnosti ve smyslu shora citovaného zákonného ustanovení.
47. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27.05.2024

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu